

9. tanulmány

A hála adományai

Február 24., szombat délután

Jézus magára vette a törvénszegő bűneit, és ezzel megadja neki azt, amire szüksége van. „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésa 53:5) Az Úr lecsaphatott volna a bűnösre és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete reményt ébreszt a csüggedőben, mivel egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért. Bár az egész mennyet odaadta ebben az ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza az embertől, hogy az elnyerje a megváltás serlegét, és Isten örökösévé, Krisztus örökostársává váljon. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 282. o.

Ha a testvérek már azon az erkölcsi színvonalon állnának, ahol állniuk kellene, akkor nem jönnének zavarba valahányszor mondhatnának valamit Jézus dicsőségére, aki életük megmentéséért a gólgotai kereszten függött. Ha Isten végtelen szeretetének megértésére törekednének, és Jézus szenvedéseit felfognák, aki a legnagyobb gyalázatot szenvedte el, hogy a bűnös emberiségnek utat készítsen, amelyen kimenekülhet és bűnbocsánatot, életet nyerhet – akkor áldanak és magasztalnak Jézus nevét. Ó, akkor nem hallgatnának, hanem szívük és ajkuk túláradna az Isten iránti hála és magasztalás szavától. (...) Még akkor is Istent dicsőítjük, ha állandóan ugyanazt a történetet ismételjük, mert ez is bizonyítja, hogy fogékonyak vagyunk jóságára és kegyelme iránt. – *Tapasztalatok és látomások*, 148. o.

„Ha azért ti, gonosz létekre tudtok a fiaiatoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11:13) A Szentlélek Istenünk helyettese, a legnagyobb ajándék. Az adomány „minden jó ajándékot” magába foglal, maga a Teremtő sem tud fontosabbat, jobbat nyújtani. Amikor kérjük az Urat, hogy szánja meg elesettségünket, és Szentlelke által vezéreljen minket, az Úr nem fordít háttal az imánkhoz. Még a szülő is elfordulhat éhes gyermekétől, Isten azonban soha nem utasítja el a szükségben lévő, hozzá vágyakozó szív kiáltását. Milyen csodálatos gyöngédséggel ecseteli az Atya szeretetét! Akik a sötétség napjaiban úgy érzik, hogy Isten nem gondol rájuk, azok számára ez a Mindenható szívének az üzenete: „És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr. Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Íme, az én markaimba metszettek fel téged.” (Ésa 49:14–16) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 112–113. o.

Február 25., vasárnap – Ott, ahol a kincsünk van

Krisztus azt akarja, hogy mindenki mérlegelje a lehetőségeit, és végezen becsületes számvetést! A mérleg egyik serpenyőjébe tegyük az örök kincseket, az életet, igazságot, mennyet és a lelkek megváltásán érzett krisztusi örömet; a másik serpenyőbe pedig a világ minden varázsát. Az egyik serpenyőbe tegyük saját magunk kárhozátát és azokét, akiknek megmentésében közreműködhattunk volna; a másik serpenyőbe pedig azt az életet – a magunkét és a másokét –, amely örökké tart. Tegyük mérlegre az ideig valót és az örökkévalót! (...)

Az egész világ barátságánál többet ér Krisztus megváltottainak a barátsága. A legpompásabb földi palotához való jogcímnél többet ér, hogy jogunk lehet a mennyei hajlékokhoz, amelyeket Urunk készít. Ezért távozott a Földről. Minden földi dicsőítésnél többet érnek azok a szavak, amelyeket Megváltónk intéz hűséges szolgálóihoz: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta!” (Mt 25:34)

Hadd menjen a vagyonod előtted a mennybe! Halmozd fel a kincseidet Isten trónjánál! Szerezz jogot Krisztus kimeríthetetlen gazdagságához! „Szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba!” – *Krisztus példázatai*, 283–284. o.

Odajutottunk, hogy egyesek azt állítják: a talentumokat csak bizonyos előnyben részesített csoportok tagjai kapják, és ezekből kirekesztettek nem hivatottak részt venni a fáradtságos szolgálatban, emiatt jutalomban sem részesülnek. A példázat azonban nem ezt tanítja. Amikor a gazda magához hívatta a szolgáit, mindenkire feladatot bízott. Isten családja minden tagjának felelőssége okosan felhasználni az Úr által rábízott javakat. (...)

Mindenki kapott az Úrtól kisebb vagy nagyobb mértékben talentumokat. A lelki, szellemi és testi erő, a befolyás, a társadalmi rang, az anyagi javak, az érzelmek, az együttérzés mind-mind értékes talentum, amelyet a lelkek megmentésére kell fordítanunk.

Isten családja tagjainak meg kell érteniük, hogy nem a saját meggazdagodásukért kapták a talentumokat, hanem ezekkel szilárd alapot építsenek az elkövetkezendő időkre és az örök életre. – *Keresztény sáfárság*, 91–92. o.

Nem vagyunk tudatában, milyen sokan járunk látás által és nem hit által. Azokban a dolgokban hiszünk, amelyeket látunk, és nem értékeljük azokat a drága ígéreteket, amelyeket Isten adott nekünk a Szentírásban. Azzal bántjuk meg Urunkat a legjobban, hogy nem hiszünk a szavában...

Alázkodjunk meg, mondjunk le az énünkről, és bízunk teljes szívvel Istenben! A gyermekei vagyunk, és úgy is kezel bennünket. Ha közeledünk hozzá, irgalommal oltalmaz az ellenség támadásaitól. Sosem fog egyetlen benne bízó embert sem elárulni, ahogy az igazi, szerető szülő sem hagyja cserben a gyermekét. Látja a hozzá közeledő alázatos lelkeket, és irgalommal, szeretettel fordul feléjük, magához fogadja őket, és zászlót emel, hogy elűzze az ellenséget... Megtanítja őket feltétel nélkül bízni az értük dolgozó erejében (1Jn 5:4). – *Our High Calling*, 85. o.

Február 26., hétfő – Isten kegyelmének sáfárai

Az az egyszerű hit bátorítson bennünket, amelyet Isten az Írásban elénk tár. Népének olyan hite legyen, amely megragadja az isteni erőt: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8) Mindenki folytassa bátran a hit nemes harcát, aki hiszi, hogy Urunk a kísértések dacára Krisztusért megbocsátja a bűnünket. Hitük egészen addig erősödjön, míg keresztény életük és szavaik ki nem nyilvánítják, hogy „Jézus Krisztus vére... megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1:7). – *Az evangélium szolgálói*, 120. o.

A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet az arra érdemtelen emberek iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. (...)

A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek. Nekünk is az általa tanúsított érdeklődéssel, gyengédséggel és türelemmel kell másokkal bánnunk. „Amint én szerettelek titeket – mondja –, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13:34) Ha Krisztus bennünk lakik, akkor az Ő önzetlen szeretetét tanúsítjuk mindenki felé, akivel dolgunk van. Amikor együttérzést és segítséget igénylő embereket látunk, nem azt kérdezzük: „Megérdemlik-e?”, hanem azt, „hogyan lehetek hasznukra?” – *A nagy Orvos lábnymán*, 145–146. o.

Isten azt akarja, hogy értékeljük a nagy megváltási tervet, és legyünk tudatában a nagy kiváltságnak, hogy népéhez tartozhatunk. Járjunk előtte engedelmesen és teljes megelégedéssel. Azt akarja, hogy az életünk megújuljon, és mindennap boldogok legyünk. Látni akarja hálánkat, hiszen bejárásunk van az irgalom székéhez és a kegyelem trónusához, a nevünk be van írva a Bárány könyvébe, és minden aggodalmunkat arra bízhatjuk, aki nap mint nap gondunkat viseli. Örvendezésre ösztönöz, mivel az Úr örökösei vagyunk, mert Krisztus feddhetetlensége az öltözékünk, és boldog reménységünk Üdvözítőnk közeli eljövetele.

A Szentlélek Péter apostol szavai által biztat minket: „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4:10)

Isten az érdekünkben teljesíteni akarja kegyelmének célját. Szeretete erejében bízva az engedelmesség által a porban kúszó féreghez hasonló, elbukott ember átalakul, és felkészül arra, hogy a mennyei család tagjává váljon, az örökkévaló századokon keresztül Isten, Krisztus és az angyalok társaságában élhessen. A menny győzni fog, a Sátán és angyalai által üresen hagyott helyeket Isten megváltottai foglalják el. – *The Upward Look*, 61. o.

Február 27., kedd – Mindenünkből a legjobbat

Jézus kegyelmében megbocsátotta a bűneit (...), és Mária szíve csordultig telt hálával. Hallotta, amikor Jézus a közelgő haláláról beszélt, ezért mélységes szeretetét és gondoskodását szerette volna előtte kifejezésre juttatni. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Ura testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királyné koronázzák. Mária bánata örömmre fordult, és elsőként akart tisztességet tenni Üdvözítőjének. Feltörte a kenetes szelencét, és a tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte, és lábát megtörölte hosszú, leomló hajával. (...)

Mária hallotta a bíráló szavakat. Szíve megremegett. Félt, hogy nővére is megfeddi szertelenségét. A Mester is azt hiheti, hogy meg gondolatlan. Mentegetőzés, kifogáskeresés nélkül vissza akart vonulni, amikor Urának hangját hallotta: „Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt?” (Mk 14:6) Jézus látta a nő zavarát, és elszomorodott. Tudta, hogy ezzel a szolgálattal a háláját fejezte ki, amiért megbocsátotta a bűneit, ezért könnyített a lelkén. Hangját a bíráló zúgolódás fölé emelte, és így szólt: „Jó dolgot cselekedett énvelem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük; de én nem leszek mindenkor veletek. Ő, ami tőle telt, azt tevő: előre megkente az én testemet a temetésre.” (Mk 14:6–8) – *Jézus élete*, 476–478. o.

„Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelen-ségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9:7) Amikor félretesszük az adományainkat, szem előtt kell tartanunk Isten irán-tunk való hatalmas jóságát.

Mikor a legmegfelelőbb elkülönítenünk és felajánlanunk Istennek a tizedünket és az adományainkat? Szombaton Urunk jóságáról gondol-kodunk, és teremtő munkájáról elmélkedünk. Alkotói műve bizonyítja megváltó hatalmát. Végtelen szeretetét tapasztalva szívünk megtelik hálával; és mielőtt belefognánk egy új hét fáradalmas munkájába, visz-szaadjuk Istennek azt, ami az övé, továbbá adományainkkal a hálánkat is kifejezésre juttatjuk. Így ez a szokásunk heti prédikáció lesz, amely által kijelentjük, hogy Isten minden javunk tulajdonosa, és mi pedig javainak megbízott sáfárai vagyunk az Ő dicsőségére. Minden alka-lommal, amikor felismerjük, hogy felelősek vagyunk a ránk bízott javakat illetően, felelősségérzetünk megerősödik. A kifejezés által mélyül hálánk, és az öröm, amelyet ezek a tapasztalatok keltenek ben-nünk, életet jelentenek lelkünknek és testünknek egyaránt. – *Keresz-tény sáfárság*, 62. o.

„Igen irgalmas az Úr és könyörületes.” (Jak 5:11) El nem múló szeretettel várakozik, hogy hallja tévelygő gyermekeinek a bűnvallomását, és elfo-gadja a bűnbánatukat. Úgy várja hálánkat, mint az anya szeretett gyer-mekétől a felismerő mosolyt. Szeretné, ha megértenénk, szíve milyen mélyen és gyöngéden vágyakozik utánunk. (...) Aki hozzá fordult, még soha nem csalatkozott. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 74–75. o.

Február 28., szerda – Lelki meggondolásból

Mindenki vizsgálja meg a szívét örök jóléte javáért, és minden Isten-től kapott képességét használja fel. Senki se feledje, hogy nincs ember, akinek a szíve indítékát az Úr tisztán ne látná. Gondosan megvizs-gálja mindenki indítékát, hiszen az ember sorsa egyedül ettől függ. Az embernek isteni erőre van szüksége, hogy növekedjen a tiszta világos-ságban és bölcsességben, és lássa az ok-okozat összefüggését. Azzal ápoljuk értelmi képességeinket, hogy az isteni természet részesei

leszünk, miután elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Mindegyikünk gondosan fontolja meg az igazságot, hogy mennyei Atyánk igaz, és nincs olyan szándék, bármilyen szövevényes, nincs olyan indíték, bármilyen rejtett is, melyet az Úr nem ért meg világosan. Isten minden szív titkos szándékában olvas. – *A Te Igéd igazság*, 3. kötet, 1160. o.

„Azért idő előtt semmit se ítéltetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen, mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyöngeségekkel tele nincs jogunk mások felett ítélni. Véges ember csak a külső látszathoz tud következtetni. Egyedül arra bízták az ember feletti ítélezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden, irgalmassággal telten mond ítéletet. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 106. o.

Ha bűnös gondolatokat melengettél a szívedben, azonnal űzd ki azokat! Kötelességed mindent kiirtanod a szívedből, ami bemocskolja a jellemet. Ki kell tépned lelked talajából a keserűség minden gyökerét, hogy meg ne mételyezd a körülötted élőket! Egyetlen „mérgező növénynek” sem szabad életben maradnia a szívedben! Tépd ki őket, és ültess a szeretet magvait a helyükbe! Szentül őrizd meg Krisztust a lelkedben!

Ő a mi példaképünk. Helyről helyre járt, és jót cselekedett, azért élt, hogy másokat áldjon. A szeretet megszépítette minden cselekedetét, mi pedig parancsba kaptuk, hogy kövessük lábnyomát. – *That I May Know Him*, 187. o.

Az adakozók tekintsék előjognak az adakozást. Van, aki feleslegből ad, és meg sem érzi. Nem kell különösebben lefaragniuk igényeiket Krisztus ügyéért. Még mindig marad nekik, amit szem-száj megkívánhat. Bőkezűen és örömmel adnak. Isten figyelembe veszi, ismeri és pontosan jegyzi indítékaikat. Nem vesztik el a jutalmukat. Ti, akik nem adhattok olyan bőkezűen, ne mentegessétek magatokat, mert nem áldozhattok annyit, mint mások. Tegyétek, amit tudtok. Tagadjatok meg magatoktól valamit, amit nélkülözhattok, és áldozatok Isten ügyére! Valójában többet fogtok adni, mint aki a feleslegből ad. Meg-

tudjátok, milyen édes a lemondás, hogy adhassatok az ínségeseknek, áldozatok az igazságért, és kincset gyűjtsetek a mennyben. – *Bizonyísgátételek*, 1. kötet, 155. o.

Március 1., csütörtök – Az adakozás tapasztalata

Az önzetlen bőkezűség az ősgyülekezetet örömmel töltötte el; a hívők tudták, hogy adományaikkal hozzájárulnak az evangélium elterjedéséhez a sötétségben élőkhöz. Jótékonyságukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét; mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkészséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt ez a kegyelem csodáját jelentette. – *Apostolok története*, 252. o.

Legyünk Krisztus képviselői a Földön: tiszták, jóságosak, igazak, irgalmasak, együtt érzőek, önzetlenek szavakban és tettekben egyaránt! A fősvénységet és a kapzsiságot Isten gyűlöli. Az önzés és a bűn sarjai, mindent tönkretelhetnek, ahová beférkőznek. A jellem durvaságát és faragatlanságát a Szentírás határozottan elítéli, mivel Istent gyalázza.

„Fősvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjete meg azzal, amitek van; mert Ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” (Zsid 13:5) „Azért, miképpen mindenben bővelkedtek, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővelkedjete.” (2Kor 8:7) „A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne felejtkezete, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (Zsid 13:16) – *Egészségügyi missziómunka*, 250. o.

A tönkretett világ erkölcsi sötétsége kérleli a keresztényeket, hogy tegyenek erőfeszítést, juttassanak javaikból és más képességeikből, hogy annak példájára alakuljanak, aki bár mérhetetlenül gazdag volt, mégis szegénnyé lett értünk. Isten Lelke nem lakik azokkal, akiket noha igazságainak hírnökeiként küldött el, mégis unszolni kell, mielőtt megértenék, hogy kötelességük Krisztus munkatársáivá válni. Pál kikerülhe-

tetlen kötelességként beszél arról, hogy magasabb rendű szempontból adakozzunk, mint csupán emberi sajnálkozásból. Ne csak azért tegyük, mert megérintették az érzelmünket. Az apostol annak az elvnek szerint érvényt, hogy egyedül Isten dicsőségét szem előtt tartva végezzük önzetlen szolgálatunkat.

Az Írás elvárja a keresztényektől, hogy csatlakozzanak a tevékeny játékonyság elvéhez, ami szívügyükké teszi embertársaik megmentését. Az erkölcsi törvény elrendelte a szombat megünneplését, amely csak akkor vált teherré, amikor az ember áthágta a törvényt, és az ezzel együtt járó büntetések korlátok közé szorították az életét. A tizedrendszer nem teher azoknak, akik nem távolodtak el tőle. A rendszer szerzője nem vonta vissza a zsidóknak bevezetett rendszert. Ahelyett, hogy ma érvénytelen lenne, teljesebben és szélesebb alapokon kell megvalósítanunk, mivel a kereszténység korában még jobban be kell mutatnunk a Krisztus általi, egyedül lehetséges üdvösséget. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 342. o.

Március 2., péntek – További tanulmányozásra

Keresztény sáfárság, „A munka végén örömmel felajánlott adományok” c. fejezet.